

1) Πρώτος λόγος: πρόδηλη πλάνη περί το δίκαιον κατά την ανάπτυξη της έννοιας του επιλεκτικού χαρακτήρα και τον χαρακτηρισμό του επίδικου μέτρου ως κρατικής ενισχύσεως.

— Οι προσφεύγουσες θεωρούν ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι το επίδικο φορολογικό μέτρο ευνοεί «ορισμένες επιχειρήσεις ή ορισμένους κλάδους παραγωγής», όπως απαιτεί το άρθρο 107, παράγραφος 1, της ΣΛΕΕ. Η Επιτροπή υποθέτει απλώς ότι το μέτρο αυτό είναι επιλεκτικό διότι εφαρμόζεται μόνον επί της κτήσεως μετοχικού κεφαλαίου σε αλλοδαπές εταιρίες (στη συγκεκριμένη περίπτωση σε τρίτες χώρες μη μέλη της ΕΕ) και όχι σε ημεδαπές εταιρίες. Οι προσφεύγουσες φρονούν ότι ο συλλογισμός αυτός είναι εσφαλμένος και κυκλικός: Το γεγονός ότι η εφαρμογή του επίδικου μέτρου –όπως και οποιασδήποτε άλλης φορολογικής διατάξεως– απαιτεί την εκπλήρωση ορισμένων αντικειμενικών προϋποθέσεων, δεν το καθιστά επιλεκτικό μέτρο νομικώς ή πραγματικώς. Η Ισπανία προσκόμισε στοιχεία που καταδεικνύουν ότι πρόκειται περί γενικού μέτρου, ανοικτού, νομικώς ή πραγματικώς, σε όλες τις επιχειρήσεις που υπόκεινται στον ισπανικό Φόρο Εταιριών ασχέτως του μεγέθους, της φύσεως, του κλάδου ή της προελεύσεως τους.

— Δεύτερον, η φαινομενικά διαφορετική αντιμετώπιση του άρθρου 12, παράγραφος 5, του TRLIS, κάθε άλλο παρά συνιστά επιλεκτικό πλεονέκτημα, αλλά επιδιώκει την καθιέρωση φορολογικής ισότητας εφ' όλων των πράξεων κτήσεως μετοχών, είτε ημεδαπών είτε αλλοδαπών. Σε τρίτες χώρες υφίστανται σοβαρά εμπόδια στην πραγματοποίηση συγχωνεύσεων, που εμποδίζονται στην πράξη αντιθέτως, αυτές είναι δυνατές στο εθνικό πλαίσιο, γι' αυτές δε αναγνωρίζεται η απόσβεση της χρηματοοικονομικής υπεραξίας. Κατά συνέπεια, το άρθρο 12, παράγραφος 5, του TRLIS επεκτείνει απλώς την απόσβεση αυτή στην αγορά συμμετοχών στο κεφάλαιο εταιριών τρίτων χωρών, πράξη που αποτελεί το πλησιέστερο εφικτό λειτουργικό ισοδύναμο των εγχωρίων συγχωνεύσεων, γι' αυτό και αποτελεί μέρος της οικονομίας και της λογικής του ισπανικού συστήματος.

— Η Επιτροπή εσφαλμένως θεωρεί ότι δεν υφίστανται εμπόδια στις πράξεις συγχωνεύσεως με επιχειρήσεις τρίτων χωρών και, κατά συνέπεια, εσφαλμένως θεωρεί το σύστημα αναφοράς που ορίζει τον επιλεκτικό χαρακτήρα και δεν δέχεται τα επιχειρήματα της φορολογικής ουδετερότητας. Σφάλει ειδικότερα στην εκτίμησή της περί των πράξεων που πραγματοποιούνται στις Ηνωμένες Πολιτείες, τη Βραζιλία και το Μεξικό.

— Επικουρικώς, η απόφαση πρέπει να ακυρωθεί τουλάχιστον στις περιπτώσεις αναλήψεως πλειοψηφικού ελέγχου επιχειρήσεων τρίτων χωρών, οι οποίες εξομοιώνονται προς περιπτώσεις εγχωρίων συγχωνεύσεων και, κατά συνέπεια, δικαιολογούνται από την οικονομία και τη λογική του ισπανικού συστήματος.

2) Δεύτερος λόγος: πλάνη περί το δίκαιον ως προς τον προσδιορισμό του ωφελούμενου από το μέτρο.

— Επικουρικώς, και αν ακόμη θεωρηθεί ότι το άρθρο 12, παράγραφος 5, του TRLIS περιέχει στοιχεία κρατικής ενισχύσεως, *quod non*, η Επιτροπή όφειλε να πραγματοποιήσει εξαντλητική οικονομική ανάλυση, για να προσδιορίσει ποιοι ωφελήθηκαν από την ενδεχόμενη ενίσχυση. Οι προσφεύγουσες θεωρούν ότι οι ωφεληθέντες από την ενίσχυση (υπό τη μορφή υπεραξίας του τιμήματος αγοράς των συμμετοχών) ήσαν οι πωλητές των συμμετοχών και όχι, όπως ισχυρίζεται η Επιτροπή, οι ισπανικές επιχειρήσεις που εφάρμοσαν το εν λόγω μέτρο.

3) Τρίτος λόγος: παραβίαση της γενικής αρχής του δικαίου της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, ως προς τον καθορισμό των χρονικών ορίων εφαρμογής της υποχρέωσης αναζήτησεως.

— Επικουρικώς, και για την περίπτωση που θεωρηθεί το άρθρο 12, παράγραφος 5, του TRLIS ως ενίσχυση, η Επιτροπή παραβιάζει τη νομολογία των Δικαστηρίων της Ευρωπαϊκής Ένωσης περιορίζοντας τα χρονικά όρια της εφαρμογής της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης μέχρι τη δημοσίευση της αποφάσεως περί κινήσεως της διαδικασίας έρευνας (21.12.2007) και, απαιτώντας, συνεπώς, την αναζήτηση για πράξεις που διενεργήθηκαν μετά την ημερομηνία εκείνη (πλην των περιπτώσεων κτήσεως πλειοψηφίας που πραγματοποιήθηκαν στην Ινδία και την Κίνα, για τις οποίες επεκτείνεται η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη μέχρι τις 21.5.2011, ημερομηνία της δημοσίευσής της τελικής αποφάσεως, δεχόμενη ότι στις περιπτώσεις αυτές υφίστανται όντως ρητά νομικά εμπόδια στις διεθνείς συγχωνεύσεις).

— Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι, σύμφωνα με την πρακτική της Επιτροπής και τη νομολογία, η κίνηση διαδικασίας έρευνας δεν προδικάζει τη φύση του μέτρου, γι' αυτό και δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ημερομηνία λήξεως· η ημερομηνία λήξεως πρέπει ούτως ή άλλως να συμπίπτει με την ημερομηνία δημοσίευσής της τελικής αποφάσεως στην ΕΕΕΕ.

— Άλλωστε, ο περιορισμός τον οποίο επιβάλλει η απόφαση στη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη, την οποία αναγνωρίζει μεταξύ της εφαρμογής της αποφάσεως ενάρξεως και της τελικής, στις πράξεις κτήσεως πλειοψηφίας στην Ινδία και την Κίνα, στερείται δικαιολογίας. Σύμφωνα με τη νομολογία, η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη πρέπει να εκτείνεται στο σύνολο των συναλλαγών σε κάθε τρίτη χώρα.

Προσφυγή της 29ης Ιουλίου 2011 — Altadis κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-400/11)

(2011/C 282/72)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Altadis, SA (Μαδρίτη, Ισπανία) (εκπρόσωποι: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero και M. Muñoz de Juan, δικηγόροι)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- Να δεχθεί το αίτημα διεξαγωγής αποδείξεων.
- Να δεχθεί τους εκτιμώμενους στην παρούσα προσφυγή λόγους ακυρώσεως.
- Να ακυρώσει το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως κατά το μέτρο που αναγνωρίζει ότι το άρθρο 12, παράγραφος 5, του TRLIS περιέχει στοιχεία κρατικής ενισχύσεως όταν εφαρμόζεται στην κτήση συμμετοχών που συνεπάγονται κτήση του ελέγχου.
- Επικουρικώς, να ακυρώσει το άρθρο 4 της αποφάσεως κατά το μέτρο που επεκτείνει την υποχρέωση αναζητήσεως επί πράξεων που συνήφθησαν προ της δημοσιεύσεως στην ΕΕΕΕ της τελικής αποφάσεως που αποτελεί αντικείμενο της παρούσας προσφυγής.
- Επικουρικώς, να ακυρώσει το άρθρο 1, παράγραφος 1, και, επικουρικότερον, το άρθρο 4 της αποφάσεως κατά το μέτρο που αφορά πράξεις στο Μαρόκο, και
- Να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η παρούσα προσφυγή στρέφεται κατά της αποφάσεως της Επιτροπής Ε(2010) 9566, της 12ης Ιανουαρίου 2011, σχετικά με τη φορολογική απόσβεση χρηματοοικονομικής υπεραξίας για τη συμμετοχή στο μετοχικό κεφαλαίο αλλοδαπών φορέων.

Οι λόγοι και τα κύρια επιχειρήματα είναι ανάλογα με τα της υποθέσεως T-399/11, Banco de Santander και Santusa Holding κατά Επιτροπής.

Αναίρεση που άσκησε στις 27 Ιουλίου 2011 ο Livio Missir Mamachi di Lusignano κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης στις 12 Μαΐου 2011 στην υπόθεση F-50/09, Livio Missir Mamachi di Lusignano κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-401/11 P)

(2011/C 282/73)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείων: Livio Missir Mamachi di Lusignano (κάτοικος Kerkhove-Avelgem, Βέλγιο) (εκπρόσωποι: οι δικηγόροι F. Di Gianni, R. Antonini, G. Corpo και A. Scalini)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα του ανααιρεσείοντος

Ο ανααιρεσείων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να αναιρέσει την απόφαση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης (στο εξής: ΔΔΔ) (πρώτο τμήμα) της 12ης Μαΐου 2011 στην υπόθεση F-50/09, Livio Missir Mamachi di Lusignano κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής, με την οποία το ΔΔΔ απέρριψε την προσφυγή-αγωγή που είχε ασκήσει ο Livio Missir Mamachi di Lusignano, βάσει του άρθρου 236 ΕΚ και του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης των υπαλλήλων (ΚΥΚ), και με την οποία είχε ζητήσει την ακύ-

ρωση της απόφασης της ΑΔΑ της 3ης Φεβρουαρίου 2009 και την επιβολή στην Επιτροπή της υποχρέωσης να καταβάλει αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση για την υλική ζημία και την ηθική βλάβη που είχαν προκληθεί από τη δολοφονία του Alessandro Missir Mamachi di Lusignano και της συζύγου του,

- να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει στον ανααιρεσείοντα και στους έλκοντες δικαιώματα από τον Alessandro Missir Mamachi di Lusignano, οι οποίοι εκπροσωπούνται από τον ανααιρεσείοντα, ορισμένο χρηματικό ποσό ως αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση για την υλική ζημία τους και την ηθική βλάβη τους, καθώς και για την ηθική βλάβη που είχε υποστεί το θύμα πριν από τον θάνατό του,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναίρεσης και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αναίρεσης ο ανααιρεσείων ανααιρεσείουσα προβάλλει τρεις λόγους.

1) Πρώτος λόγος: Κακώς το ΔΔΔ απέρριψε ως απαράδεκτο το αίτημα επιδίκασης χρηματικής ικανοποίησης για την ηθική βλάβη που υπέστησαν ο ανααιρεσείων, ο Alessandro Missir και οι κληρονόμοι του.

— Ο ανααιρεσείων στηρίζει τον παραπάνω λόγο αναίρεσης στον ισχυρισμό, πρώτον, ότι το ΔΔΔ εφάρμοσε παράλογα, εσφαλμένα και κατά τρόπο δημιουργούντα διακρίσεις τον λεγόμενο κανόνα της αντιστοιχίας, κατά τον οποίο απαιτείται να υπάρχει σύμπτωση αιτίας και αντικειμένου μόνο της ένστασης που υποβάλλεται κατά το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ και της προσφυγής που ασκείται κατά το άρθρο 91 του ΚΥΚ και όχι μεταξύ της αίτησης του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ και της ένστασης του άρθρου 90, παράγραφος 2. Ο ανααιρεσείων υποστηρίζει, δεύτερον, ότι η ερμηνεία του κανόνα της αντιστοιχίας στην οποία προέβη το ΔΔΔ συνεπάγεται την επιβολή περιορισμών στην άσκηση του θεμελιώδους δικαιώματος για αποτελεσματική ένδικη προστασία, το οποίο κατοχυρώνεται, μεταξύ άλλων, με το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

2) Δεύτερος λόγος: Κακώς το ΔΔΔ δέχτηκε ότι η Επιτροπή ευθύνεται για τις προκληθείσες ζημιές μόνο σε ποσοστό 40 %.

— Ο ανααιρεσείων στηρίζει τον παραπάνω λόγο αναίρεσης στον ισχυρισμό ότι το ΔΔΔ εκτίμησε εσφαλμένα τη σχέση μεταξύ της παράνομης συμπεριφοράς της Επιτροπής και των πιθανών συνεπειών της συμπεριφοράς αυτής, που συνίστατο σε παραλείψεις, διότι η ζημία που προκλήθηκε στον υπάλληλο ήταν άμεση και προβλέψιμη συνέπεια της αμελούς συμπεριφοράς του θεσμικού αυτού οργάνου. Εξάλλου, ο ανααιρεσείων υποστηρίζει, ότι, αν και η ζημία προκλήθηκε από διάφορες συντρέχουσες αιτίες, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή ευθύνεται σε ολόκληρο με τον δολοφόνο για την αποκατάσταση της ζημίας. Κατά συνέπεια, το αίτημα αποκατάστασης της ζημίας που υπέβαλε ο ανααιρεσείων πρέπει να γίνει κατά 100 % δεκτό έναντι της Επιτροπής.